

Mandetur i sneen

Tekst: Gunnar Skrydstrup
Foto: Henrik Tang og G. Skrydstrup

Så er vi endelig i gang. Efter mere end et døgn "tomgang" med rejse, udlevering og afprøvning af udstyr, spisning og søvn, knatrer 400 kubik 2-taktmotorerne under motorhjelmene på Lynx snescooterne, og den umiskendelige lugt af udstødning med delforbrændt olie driver med den minus 6 grader kolde luft ind i næsebor og hals.

Gassen styres af en lille arm ved højre styrhåndtag. Den får et forsigtigt tryk med tommelen. Omdrejningstallet stiger, men ellers sker der ingenting. Så får den lidt mere, og scooteren rykker sig løs. Der sidder et bremsegreb, der hvor koblingsgrebet plejer at være, og det lykkes at standse, inden der opstår nærkontakt med ham foran.

Rovaniemi ligger skråt bagude. Vi er ude på isen. Bæltedyret med de to styreski hopper og basker halvt ustyrligt hen over snebulerne, og hænderne knuger krampagtigt om styrhåndtagene. Det går rigtig

stærkt nu. Ham guiden oppe foran kører jo nærmest som en sindssyg, og slagene fra

ujævnhederne farer direkte op i ryggen. Der går nok det meste af et par minutter - sådan føles det i hvert fald - inden jeg får overskud til at kigge på speedometeret. Knap 40 km/t... 40! Det føles som tæt ved grænsen for det mulige! Skal man grine, eller skal man græde? Og hvordan skal det gå, når de begynder at køre stærkt?

Men menneskets tilpasningsevne er stor. Snart bliver ruskene og slagene en kendt og fast bestanddel af tilværelsen. Man bliver "fartblind", og inden den første pause

har nålen et kort øjeblik været oppe at snuse til de 80, som er højest tilladte hastighed på søerne. - Nej, heller ikke her ved polarcirklen og væk fra veje og trafik lader Storebror dig i fred. Hvis ikke andet kunne du jo være farlig for dig selv. Skal man tro guiderne, kan man endda komme ud for, at politiet laver fartkontrol. Der er dog ingen automatiske fotofælder, der ellers er meget udbredte i visse områder af Finland. I skovene er fart-grænsen 60 km/t - officielt!

Vi er to finske guider og 16 mand fra Danmark - de fleste mc'ister, men også nogle uden mc-erfaring som er blevet lokket med af bekendte. Nogle har prøvet at køre snescooter før, men for de fleste er det første gang. Alders-mæssigt ligger vi fra

23 til omkring de 60.

Der er ingen kvinder i gruppen. I løbet af de to dage i sneen bliver nogle af os enige om, at det er fordi, kvinder er for kloge til at bruge 9-10.000 kr på en weekend for at blive mørbanket ved polarcirklen, når de for det samme beløb kan komme til en solbeskinnet strand i to uger og så endda have penge tilovers.

Efter pausen kommer vi for første gang ind i skovområder. Vi kører på markerede løjper, men om der er skovveje eller andet under sneen, eller det bare er ryddede spor mellem træerne, aner vi ikke. Det går på kryds og tværs, og snart mister vi enhver fornemmelse af, hvor vi er i forhold til startbyen Rovaniemi.

Skovsporene er vanskelige end de åbne områder på søer og elve. På land skal der

Her kommer han nok ikke fri alene.

tages hensyn til stigninger og fald og sving. Flere "forkører" sig da også. En enkelt ruller helt rundt med scooteren, og andre må hjælpes på ret køl eller trækkes ud af dyb sne. Men der opstår ingen skader, og det lykkes faktisk gruppen at komme igennem de to dage på scooter uden at ødelægge noget og blive krævet for selvriskoen på maksimalt 505 euro. Noget der tilsyneladende imponerer de to guider i betragtning af det tempo, som det efterhånden udarter til.

Frokosten bliver trukket til hen imod kl. 14, hvor vi "lægger til" ved en moderne udgave af en traditionel lappebolig. Der er intet elektrisk lys og temmelig mørkt. Det meste lys derinde stammer fra et bål på en forhøjning midt på gulvet og fra et par små ruder i døren. Vi sidder i halvmørket og får røget laks efterfulgt af en kødstuvning med kartofler. Af drikkevarer kan der væl-

ges mellem vand, saftvand, hjemmebrygget øl, der smager som tynd saftvand, og til sidst kaffe.

Vi skal nu deles op i to hold: de hurtige og de knap så hurtige. Jeg vælger de knap så hurtige og beslutter som før at lægge mig bagerst. "Musear-men", er allerede så medtaget, at jeg må bruge venstre hånd til at trække i startsnoren, da scooteren skal startes efter frokost, men den vil ikke i gang. Lappe-værten står og kigger på uden at fortrække en mine eller sige noget. Da jeg går hen for at hente hjælp hos guiden, træder værten over hegnet ud til vejen, hvor vi holder, går hen til min scooter, hiver i snoren to gange og motoren går i gang.

Efter nogen tid bliver jeg enig med mig selv om, at de knap så hurtige ikke kører sjovt nok, selv om jeg som sidste i den obligatoriske rækkefølge har mulighed for at

Klar til nye udfordringer.

Pause i en periode hvor vejret viste sig fra sin smukkeste side. Ellers var det overskyet det meste af tiden.

Der leges på dyb sne.

lade mig falde tilbage og så give gas til hullet er lukket igen. Problemet er, at man ikke kan lade sig falde længe tilbage, end man på de ret få og korte lige stræk i skoven kan se ham foran. Ellers risikerer man at køre forkert et af de mange steder, hvor "vejen" deler sig.

Da vi møder de hurtige i forbindelse med en pause, lægger jeg mig derfor som rosinen i pølseenden hos dem, og her får jeg med det samme min sag for. De to foran ligger og leger og lader sig indimellem falde tilbage. Når de så rykker igen, skal

tænderne virkelig bides sammen for at holde kontakten. Så snart jeg i et sving kan se løjpeforløbet på den anden side, skal der accelereres for fuldt, og på nogle af de lige stræk skal den have hele armen for at komme op til omkring de 20 meter, som er den anbefalede minimumsafstand til den forankørende. Men som heller ikke må være meget større på skovruterne, hvis man vil være sikker på at kunne holde kontakten ved det tempo, som der køres i.

På et tidspunkt kommer vi ud på en stor sø, og her har vi nede bagved chancen for at

falde tilbage og så race frem for fuld gas. Fartmæssigt bliver det turens højdepunkt, og det med at køre på række..., det glemmer vi vist i skyndingen. I hvert fald bliver det indimellem en noget bred række. Når det går stærkest viser speedometeret præcis 90, og så vil det bare ikke længere. Et par af de andre siger senere, at de var oppe på 100-110, men så vidt jeg kan konstatere, taber min scooter ikke terræn til dem. Så snescooter-speedometre skal åbenbart tages med samme gran salt som de fleste mc-speedometre.

Speedometeret går til 200, men det har ikke noget med virkeligheden at gøre. Tophastigheden for de benyttede Lynx scootere ligger på 90-100 km/t. Der findes dog også scootere med Yamaha R1-motorer, og så snakker vi helt andre hastigheder.

Til frokost den sidste køredag blev der under en halvkuppel serveret rensdyrragout.

Dagens mål er et pænt hotel, der ligger langt fra nærmeste by. Da vi kommer dertil, har vi i alt kørt 135 km, og det er få, som ikke tydeligt kan mærke det et eller flere steder. Selv er jeg så våd af sved under køredragten, at notepapiret i skjortelommen er blevet så vådt, at det ikke er til at skrive på.

Det kræver sin mand at køre snescooter, og mange benytter chancen til at få musklerne løst op ved en tur i saunaen. Nogle tager hele programmet med nøgenrulning i sneen. Om natten vågner jeg flere gange med smerter i højre skulder, og arme og fingre der snurrer af overanstrengelse. Nu er jeg overbevist om, at kvinder er klogere end mænd. - Men måske har de det ikke helt så sjovt!

Efter et solidt morgenbord er vi klar igen. De fleste af

os ikke uden en vis stivhed og ømhed diverse steder. Allige-vel bliver der gået til den blandt "de hurtige". Flere gange sidder jeg og tænker, "de kører jo som vandaler", og kommer frem til, at man måske burde "stå af", så man også kunne prøve at nyde naturen lidt - sådan i fred og ro. Men hvordan finder man så hjem! Og sjovt er det jo, og så er der også forfængeligheden: Man skal jo vise, at man kan være med, og at alderen ikke trykker... så meget... endnu!

"Pukkelpisterne" er de værste. De river og flår i armene, sender dig i vejret, og når du rammer sædet igen, er det sammen med resten af det bæltetrukne monster under dig på vej op fra næste pukkel, og så får du, så du kan føle nyrerne danse step indeni. Du forsøger at stå op som de skrappe, men du har

Den ene af guiderne forklarer noget om kunsten at køre snescooter.

På afrejsedagen var der mulighed for at få en kort tur på rensdyr-slæde. Passagerernes plette på panden skulle sikre, at de bliver genfødt som rensdyr.

ikke ordentlig kræfter til det, og så kan du slet ikke styre gassen, og scooteren kaster sig pludselig frem mod det nærmeste træ.

På et tidspunkt skal vi prøve kørsel i dyb sne på et åbent område. Mens det går allerbedst, vil den venstre luffe pludselig ikke være mere. Det lykkes mig at fange den, inden den gør sig helt selvstændig, men da den sidder rigtig igen, har scooteren direkte kurs mod et af områdets få graner i privat jule-træsstørrelse. Der er ikke tid til andet end at bremse så godt, det lader sig gøre. De andre kan ikke se hverken mig eller scooteren, men de af dem, der kiggede i den retning, sagde, at det så sjovt ud, da sneen pludselig helt umotiveret styrtede af et af træerne. Hverken træ, scooter eller mand led dog nogen overlast.

Fra middag har jeg vabler på højre pege- og langfinger og i venstre hånd lige under langfingeren. Blærerne vokser som eftermiddagen skrider frem. Alligevel bliver det meste af den sidste time inden afslutningen i Rovaniemi kl.

17 et fornøjeligt og livsbe-kraftende crescendo på halv-brede, kurvede og bakkede skov-pister.

Sådan lidt halvykkelig for at have overlevet trasker jeg de ca. 500 meter fra sne-scooter-parkeringspladsen til hotellet for her at konstatere, at jeg er så øm i skuldre og arme, at jeg næsten ikke kan komme ud af overtræksdragten. Først efter en 4-5 forsøg lykkes det af få den krænget ned over skuldrene. Belært af erfaring har jeg placeret notepapiret i dragtens ydre bryst-lomme, men det er endnu vådere end dagen før - og det er ikke, fordi det har regnet eller sneet. Et bad gør godt. Da jeg skal barbere mig, kan jeg i starten næsten ikke løfte hånden op i den rette vinkel, så skærene rammer rigtigt. Selv noget ellers uproblematisk som tandbørstning er blevet til en øm oplevelse.

Næste dag skal vi hjem. Men først skal vi på rensdyr-farm og køre rensdyrslæde, spise frokost og så til jule-mandens påståede hjemsted. Som afslutning på en ellers oplevelsesrig, underholdende, men hård weekend bliver det

en slags antiklimaks. Især det sidste - enhver ved jo, at julemanden bor på Grønland... eller er det Nordpolen?

Til slut en varm tak til Torben, min værelseskammerat, der bar over med al jamren m.m.m.

Ny tur i støbeskeen

Det kostede 9.000 kr pr. person at deltage i sne-scooter-safarier, der for selve kørsels vedkommende strakte sig over to dage fra ca. 9 morgen til sidst på eftermiddagen. I prisen var inkluderet al transport fra/til Kbh., leje af scootere og køreudstyr, benzin, 3 overnatninger og 3 måltider pr. døgn.

Turleder og rejsearrangør Henrik Tang arbejder allerede på en ny tur, som sandsynligvis vil finde sted i slutningen af februar 2004. Sandsynligvis bliver det i et mere bakket område over en dag eller to mere og evt. med mulighed for langrend på ski.

live life on the... EDGE

Aquapore - vandtæt åndbar membran.
Hypertec og Ballistic kombineret.

FTW186 **EDGE** JAKKE
Herre str: S-XXL Dame str: S-M **Pris kr. 1995,-**

FTW187 **EDGE** BUKSER
Herre str: 50-60 Dame str: 36-42 **Pris kr. 1395,-**

FRANK THOMAS

HER FINDER DU FRANK THOMAS MC BEKÆDNING - OG KUN HER.
DANSKE FORHANDLERE 2003

1674 København V: Enghave Motor tel: 33 22 27 10
3200 Helsingør: Allans MC tel: 48 79 66 00
4700 Næstved: SPH Motor tel: 55 70 10 11
5000 Odense C: Bruun-Larsen og Søn tel: 66 12 61 03

6200 Åbenrå: Karstens C. K. og MC Center tel: 74 62 85 00
6900 Skjern: Skjern MC tel: 97 35 18 09
7500 Holstebro: KOK MC tel: 70 22 67 22
7800 Skive: K.B. Motorservice tel: 97 52 63 63
8200 Århus N: Brdr: Sejrs MC tel: 86 16 37 66
8600 Silkeborg: Silkeborg MC Service tel: 86 81 11 46
9230 Svenstrup: Motorgården tel: 98 38 39 47

C. REINHARDT AS HENVISER TIL NÆRMESTE FORHANDLER PÅ TLF. 44 83 09 10

www.c-reinhardt.dk